

som kender hende, virker det ærede Medlems Bemærkninger kun nedsættende for det ærede Medlem selv. Jeg har ment det rigtigst at fremkomme med disse Udtalelser overfor det ærede Medlems meget lidt fine Optræden.

Formanden: Det 17de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Jeg har bedt om Ordet, fordi det forekommer mig, at det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) paa et andet Punkt gjorde sig skyldig i en meget utiltalende Tankegang. Det var, da det ærede Medlem sammenlignede Kvinders og Mænds Kvalifikationer og drøttede Lønsspørgsmaalet. Da udtalte det ærede Medlem sig meget stærkt for, at der blev taget Hensyn til det langt større Antal Sygedage, som Kvinderne har i Sammenligning med Mændene. Men enhver, der tænker sig lidt om i denne Sag, véd jo, at Aarsagen til, at Kvinder har flere Sygedage end Mænd, maa søges i en rent fysiologisk Ejendommelighed hos Kvinderne, som de har netop i Kraft af, at de er Kvinder, en Ejendommelighed, som ogsaa er en Betingelse for, at de kan fungere som Kvinder i den fornemste af alle Kvindens Livsfunktioner. Derfor forekommer det mig, det er et Vidnesbyrd om en meget lavtliggende Tankegang, naar en Mand i et Øjeblik, hvor man drøfter Spørgsmaalet om Kvindens Ligestillethed med Mændene, kan ønske, at man skal straffe Kvinden, fordi hun i Kraft af sin Natur undertiden er syg, hvor Manden er i Stand til at bevare sin Helsen. Det er Konsekvensen af den Tangekang, der blev fremført af det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt. Naturligvis har jeg ikke den Mening, at der ikke skal tages et billigt Hensyn til det, hvis Antallet af Sygedage bliver overdrevet; men det kan gøres til Genstand for en konkret, indgaaende Undersøgelse, om det er begrundet eller ikke begrundet. Men det ærede Medlem glemmer, at her er der fysisk tvingende Grunde, som man maa tage Hensyn til.

Jeg vil dernæst ganske kort sige til det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen), at han tager sikkert fejl i sin Fortolkning med Hensyn til Kvindens Tavshedspligt. Naar man krævede, at Kvinden skulde tie stille i den kirkelige Forsamling, kan det ganske simpelt forklares af den Aarsag, at i politiske Forsamlinger kunde det overhovedet ikke tænkes, at Kvinden nogensinde talte. Det eneste

Sted, hun overhovedet kunde komme til at tale, var i den kirkelige Forsamling, og naar man ogsaa bød hende Tavshed der, var alle Muligheder afskaarne.

Formanden: Det 20de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Oskar Andersen: Den højtærede Justitsminister gentog, hvad han sagde før, at det var Rigsdagens Sag at afgøre Spørgsmaalet med Hensyn til de kirkelige Embeder, om man vil foretrække det Udtryk. Det forekommer mig, at jeg netop betonedes, at de gejstlige Embeder har en dobbelt Side. Deres Indehavere har fra gammel Tid været, hvad man kirkeretsligt kalder personæ duplices; det vil sige: de staar i en dobbelt Forbindelse, og Embedet er af en dobbelt Karakter. Det kan ikke nytte noget, saa længe vi har en Folkekirke, der hviler paa et aandeligt Grundlag, at Justitsministeren ser bort fra dette Faktum. Derimod ønsker Justitsministeren aabenbart ikke at give mig Svar paa det Spørgsmaal, som jeg to Gange har rettet til ham: hvordan han vil forklare den ejendommelige Fremgangsmaade fra Ministeriets Side, at man vil fremme en Sag paa en Maade, som er i Strid med al mulig Praksis, det vil sige, fremme en Sag, som vedrører Kirkens indre Anliggender, uden at Kirken er hørt. Og jeg maa sige, det forekommer mig ogsaa, der skyldes mig et Svar fra den højtærede Kirkeminister, da jeg udtrykkelig har sagt, at denne Sag efter min Mening berører det Forhold, vi har i Øjeblikket, at der er den saakaldte Borgfred.

Statsministeren (Zahle): Jeg skal med den mest englelige Taalmodighed en Gang til svare det ærede Medlem, at det Spørgsmaal, om Kvinder kan blive Præster i Folkekirken, efter min Mening ikke er noget indre kirkeligt Spørgsmaal, men et rent statsretligt, politisk Lovgivningsspørgsmaal. Det er tredje Gang, jeg har svaret. (J. Oskar Andersen: Ja, det er et Augursvar).

Jensen-Sønderup: Det skal ikke være mange Bemærkninger, jeg skal gøre. Jeg føler imidlertid Trang til at give Udtryk for min Beklagelse over, at det ikke er gaaet med denne Sags Behandling, som jeg havde ventet. Jeg havde troet, at der for hver af Tingets Grupper var optraadt en Ordfører, som havde givet sin ubetingede Tilslutning til Lovforslaget, og at dette saa kunde være gaaet paa ordinær Vis gennem Tingene